EEN

De muur is opvallend wit.

Witter dan gewoonlijk. De meeste mensen denken dat witte muren echt wit zijn, maar in werkelijkheid lijken ze vooral wit, en zijn ze het niet echt. In de meeste wittinten zit een klein beetje geel verwerkt, wat helpt om het felle effect van puur wit weg te nemen, en daardoor gaat het meer richting ecru of ivoor. Diverse roomkleuren. Eiwit, zelfs. Puur wit is bijna onverdraaglijk als kleur, zo wit dat het bijna blauw is.

Deze muur in het bijzonder is niet zo wit dat het pijn doet, maar toch wel zodanig felwit dat mijn nieuwsgierigheid wordt gewekt, wat op zich al een wonder mag heten, eerlijk gezegd, want ik staar er nu al het grootste deel van een uur naar. Zevenendertig minuten om precies te zijn.

Ik word gegijzeld door gewoonte. Formaliteit.

'Nog vijf minuten,' zegt ze. 'Ik beloof het.'

Ik hoor het geluid van stof. Ritsen. Een zacht geruis van…

'Is dat tule?'

'Je mag niet luisteren!'

'Weet je, lieverd, ik bedenk net dat ik werkelijke gijzelingen heb meegemaakt die een minder grote marteling vormden dan dit.'

'Oké, oké, hij is uit. Ingepakt. Ik heb nog een tel nodig om mijn kl…'

‘Dat is niet nodig,’ zeg ik terwijl ik me omdraai. ‘Dit deel mag ik vast wel blijven kijken.’

Ik leun tegen de ongebruikelijk witte muur en neem haar op terwijl ze fronsend naar mij kijkt, haar lippen nog in de vorm van een woord dat ze blijkbaar alweer is vergeten.

‘Ga alsjeblieft verder,’ zeg ik met een hoofdknik. ‘Met wat je aan het doen was.’

Ze houdt haar frons iets langer vast dan noodzakelijk en knijpt haar ogen tot spleetjes om haar frustratie weer te geven, ook al is dat een grote leugen. Ze doet er nog een schepje bovenop door een kledingstuk tegen haar borst te drukken en te doen alsof ze verlegen is.

Maar het maakt me niet uit. Helemaal niet.

Ik neem haar in me op, haar zachte rondingen, haar gladde huid. Haar haar is prachtig, ongeacht de lengte, maar de laatste tijd is het weer langer. Lang en dik, zijdezacht op haar huid en als ik geluk heb… ook op de mijne.

Langzaam laat ze het shirt zakken.

Ik sta spontaan wat rechter op.

‘Ik moet dit onder de jurk dragen,’ zegt ze, haar zogenaamde boosheid alweer verdwenen. Ze frunnikt aan de baleinen van een roomkleurig korset en haar vingers blijven afwezig op de jarretelgordel en de pantykousen met kanten randjes rusten. Ze durft me niet aan te kijken. Ineens is ze verlegen, en nu meent ze het echt.

Vind je het mooi?

De onuitgesproken vraag.

Ik nam aan, toen ze me vroeg deze kleedkamer binnen te komen, dat ik meer zou doen dan staren naar de kleurvariaties in een ongebruikelijk witte muur. Ik ging ervan uit dat ze me iets wilde laten zien.

Dat ik haar moest bekijken.

Ik zie nu dat ik daar gelijk in had.

'Je bent beeldschoon,' zeg ik, niet in staat mijn ontzag uit mijn stem te houden. Ik hoor het, die kinderlijke verwondering in mijn toon, en ik schaam me er meer voor dan echt noodzakelijk is. Ik weet dat ik me niet hoef te schamen voor diepgaande gevoelens. Voor het feit dat ik geroerd ben.

Maar toch voel ik me opgelaten.

Jong.

Zachtjes zegt ze: 'Ik heb het gevoel dat ik de verrassing verpest heb. Je hoort dit allemaal pas tijdens de huwelijksnacht te zien.'

Mijn hart houdt serieus even op met kloppen.

De huwelijksnacht.

Ze komt naar me toe en slaat haar armen om me heen, waarmee ze me bevrijdt uit mijn tijdelijke verlamming. Mijn hart klopt sneller als ze hier staat, zo vlakbij. En ook al heb ik geen idee hoe zij wist dat ik de geruststelling van haar aanraking nodig had, ik ben er dankbaar voor. Ik blaas mijn adem uit, trek haar stevig tegen me aan en voel onze lichamen ontspannen nu ze zich elkaar herinneren.

Ik verberg mijn gezicht in haar haar, adem de zoete geur van haar shampoo en van haar huid in. Het is pas twee weken geleden. Twee weken na het einde van een oude wereld. Het begin van een nieuwe.

Ze voelt nog steeds als een droombeeld.

'Gebeurt dit allemaal echt?' fluister ik.

Er wordt luid op de deur geklopt en mijn ruggengraat schiet meteen in een rechte houding.

Ella fronst bij het geluid. 'Ja?'

'Het spijt me dat ik u op dit moment stoor, mevrouw, maar er is hier een jongeman die meneer Warner graag wil spreken.'

Ella en ik kijken elkaar aan.

'Oké,' zegt ze snel. 'Niet boos worden.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. 'Waarom zou ik boos worden?'

Ella maakt zich van me los zodat ze me beter kan aankijken. Haar eigen ogen staan helder, schitterend. Vol bezorgdheid. 'Het is Kenji.'

Ik moet een vlaag van woede onderdrukken die zo venijnig is dat ik mezelf bijna een beroerte bezorg. Ik voel me licht in het hoofd. 'Wat doet hij hier?' weet ik uit te brengen. 'Hoe heeft hij ons in godsnaam weten te vinden?'

Ze bijt op haar lip. 'We hebben Amir en Olivier meegenomen.'

'Ah.' We hebben extra bewakers meegebracht, wat betekent dat ons uitje genoemd is in de openbare beveiligingsupdate. Uiteraard.

Ella knikt. 'Hij heeft me vlak voor vertrek gevonden. Hij maakte zich zorgen, hij wilde weten waarom we teruggingen naar de oude, ongeregu-leerde gebieden.'

Ik probeer iets te zeggen, me hardop te verwonderen over Kenji's onvermogen om een eenvoudige conclusie te trekken ondanks de overdaad aan hints vlak voor zijn neus, maar ze steekt een vinger in de lucht.

'Ik heb hem verteld,' zegt ze, 'dat we op zoek waren naar vervangende outfits, en heb hem eraan herinnerd dat de voorraadcentra op dit moment nog steeds de enige plekken zijn om voedsel, kleding en eh…' ze wuift met haar hand en fronst, 'al het andere te kopen. Maar goed, hij zei dus dat hij ons hier wel zou zien. Hij zei dat hij wilde helpen.'

Mijn ogen worden iets groter. Ik voel een nieuwe beroerte opkomen. 'Hij zei dat hij wilde hélpen.'

Ze knikt.

'Verbijsterend.' Een spier in mijn kaak begint te trekken. 'En grappig, ook, want hij heeft al zo veel geholpen. Gisteravond nog, toen heeft hij ons

allebei enorm geholpen door mijn pak en jouw jurk te verwoesten, waardoor we nu gedwongen zijn om kleren te kopen in een…' – ik kijk om me heen en gebaar willekeurig rond – '… wínkel op de dag dat we zouden moeten trouwen.'

'Aaron,' fluistert ze. Ze komt weer dichter bij me staan. Ze legt een hand op mijn borst. 'Hij voelt zich er vreselijk door.'

'En jij?' vraag ik terwijl ik haar gezicht en haar gevoelens nauwlettend in de gaten hou. 'Voel jij je er niet vreselijk bij? Alia en Winston hebben zo hard hun best gedaan om iets schitterends voor je te maken, iets wat speciaal voor jou is ontworpen…'

'Ik vind het niet erg.' Ze haalt haar schouders op. 'Het is maar een jurk.'

'Maar het was je trouwjurk,' zeg ik, al begeeft mijn stem het bijna bij dat laatste woord.

Ze zucht, en in dat geluid hoor ik haar hart breken, meer voor mij dan voor zichzelf. Ze draait zich om en ritst de enorme kledingzak open die aan een haak boven haar hoofd hangt.

'Jij mag dit nog helemaal niet zien,' zegt ze terwijl ze meters tule uit de zak trekt, 'maar ik denk dat het voor jou misschien wel meer betekent dan voor mij, dus…' Ze draait zich weer terug en glimlacht. '… mag jij helpen beslissen wat ik vannacht aantrek.'

Ik kreun bijna hardop bij die herinnering.

Een nachtelijk huwelijk. Wie trouwt er nou in godsnaam 's nachts? De ongelukkigen. De pechvogels. Al horen we nu bij hen, denk ik.

In plaats van het hele gedoe uit te stellen hebben we het een paar uur uitgesteld, zodat we tijd zouden hebben om nieuwe kleren te kopen. Nou ja, ik heb kleren. Mijn kleding doet er niet toe.

Maar haar jurk. Hij heeft haar jurk vernield op de avond voor onze bruiloft. Als een monster.

Ik vermoord hem nog.

'Je mag hem niet vermoorden,' zegt ze, nog steeds bezig om handenvol tule uit de zak te trekken.

'Ik weet zeker dat ik zoiets niet hardop heb gezegd.'

'Nee,' zegt ze, 'maar je dacht het wel, of niet?'

'Met hart en ziel.'

'Je mag hem niet vermoorden,' zegt ze eenvoudig. 'Nu niet. Nooit niet.'

Ik zucht.

Ze is nog steeds verwoed bezig om de jurk tevoorschijn te toveren. 'Vergeef me, lieverd, maar als dit allemaal…' – ik knik naar de kledingzak en de explosie van tule – '… nodig is voor één enkele jurk, dan vrees ik dat ik al weet wat ik ervan vind.'

Ze houdt op met trekken. Met grote ogen draait ze zich om. 'Vind je hem niet mooi? Je hebt hem nog niet eens gezien.'

'Ik heb genoeg gezien om te weten dat wat het ook is, het geen jurk is. Het is een willekeurige opeenstapeling van polyester.' Ik leun langs haar heen en pak de stof tussen duim en wijsvinger. 'Hebben ze geen zijden tule in deze winkel? Misschien kunnen we de naaister spreken.'

'Ze hebben hier geen naaisters.'

'Dit is een kledingwinkel,' zeg ik. Ik draai het lijfje binnenstebuiten en kijk fronsend naar de steken. 'Er moet een naaister zijn. Geen heel goede, dat is duidelijk, maar…'

'Deze jurken worden in een fabriek gemaakt,' zegt ze tegen me. 'Voornamelijk door machines.'

Ik ga rechtop staan.

'Weet je, de meeste mensen zijn niet opgegroeid met privékleermakers op afroep,' zegt ze met een glimlach rond haar lippen. 'Wij gewone

mensen moesten kleding van het rek kopen. Kant-en-klaar uit de fabriek. Slecht passend.'

'Ja,' zeg ik stijfjes. Opeens voel ik me stom. 'Natuurlijk. Vergeef me. De jurk is best mooi. Misschien moet ik even wachten zodat je hem kunt passen. Ik heb mijn mening veel te voorbarig gegeven.'

Om een of andere reden maakt mijn antwoord alles alleen maar erger.

Ze kreunt, werpt me een enkele, verslagen blik toe en laat zich op de kleine stoel in de kleedkamer ploffen. Ze trekt haar voeten op de stoel.

Mijn hart voelt zwaar.

Ze laat haar gezicht in haar handen zakken. 'Het is echt een ramp, hè?'

Weer een snel klopje op de deur. 'Meneer? De jonge gentleman wil u echt heel graag…'

'Hij is echt geen gentleman,' zeg ik nors. 'Zeg hem dat hij moet wachten.'

Er volgt een korte aarzeling. En dan: 'Ja, meneer.'

'Aaron.'

Ik hoef niet op te kijken om te weten dat mijn onbeschoftheid haar niet bevalt. De eigenaar van dit voorraadcentrum heeft zijn hele winkel voor ons gesloten, en ze zijn uitermate vriendelijk geweest. Ik weet dat ik me als een hufter gedraag. Op dit moment lijk ik daar weinig aan te kunnen doen.

'Aáron.'

'Vandaag is je trouwdag,' zeg ik, maar ik kan haar niet aankijken. 'Hij heeft je trouwdag verpest. Onze trouwdag.'

Ze staat weer op. Ik voel haar frustratie wegzakken. Veranderen. Via droefheid, blijdschap, hoop, angst en dan…

Gelatenheid.

Een van de ergst mogelijke gevoelens op wat een gelukzalige dag hoort te zijn. Gelatenheid is nog erger dan frustratie. Veel erger.

Mijn woede verkalkt.

'Hij heeft de dag niet verpest,' zegt ze uiteindelijk. 'We kunnen er nog wat van maken.'

'Je hebt gelijk,' zeg ik, en ik trek haar tegen me aan. 'Uiteraard heb je gelijk. Het doet er niet echt toe. Zo belangrijk is het niet.'

'Maar het is mijn trouwdag,' zegt ze. 'En ik heb niets om aan te trekken.'

'Je hebt gelijk.' Ik druk een kus boven op haar hoofd. 'Ik vermoord hem.'

Opeens wordt er op de deur gebonsd.

Ik verstijf. Draai me met een ruk om.

'Hé, jongens?' Nog meer gebonk. 'Ik weet dat jullie superpissig op me zijn, maar ik heb goed nieuws, ik zweer het. Ik regel dit. Ik zal het goedmaken.'

Ik wil net antwoorden wanneer Ella aan mijn hand trekt en mijn venijnige reactie met een enkel gebaar afkapt. Ze werpt me een blik toe die overduidelijk wil zeggen: *Geef hem een kans.*

Ik zucht en voel hoe de woede weer gaat liggen in mijn lijf, hoe ik mijn schouders laat hangen onder het gewicht ervan. Met tegenzin doe ik een stap opzij zodat zij dit met die idioot kan afhandelen op de manier die haar voorkeur heeft.

Het is tenslotte haar trouwdag.

Ella gaat dichter bij de deur staan. Ze wijst ernaar en prikt met haar vinger in de richting van de ongebruikelijk witte verf terwijl ze praat. 'Laat dit de moeite waard zijn, Kenji, anders zal Warner je vermoorden en ik zal hem daarbij helpen.'

En meer heb ik niet nodig.

Ik glimlach alweer.